

FAIG CONSTAR:

1. Que en data 28 de novembre de 2023, es van publicar la llista provisionals de persones que han superat l'exercici del cos de gestió de les proves selectives per a l'ingrés pel torn de promoció interna vertical i pel torn de promoció interna creuada per cobrir places de personal funcionari a l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.
2. Que en data 19 de desembre de 2023 els membres del Tribunal s'han reunit i han resolt les al·legacions i reclamacions presentades pels aspirants del cos de gestió, en temps i forma, a l'examen tipus test que es va realitzar el passat dia 25 de novembre de 2023 de les proves selectives esmentades anteriorment, d'acord amb els fonaments jurídics següents:

Impugnació sobre el nombre de respostes encertades

La Sra. F.H.C. sol·licita la revisió de la puntuació perquè no està d'acord amb la puntuació que figura a la llista provisional de persones que han superat l'exercici publicada dia 27.11.2023 segons ella, la seva puntuació hauria de ser de 34,800 i la puntuació a la llista provisional és de 31,200.

Un cop efectuat el recompte manual del full de respostes en constata que la reclamant té un total de 52 respostes correctes i 48 errònies per la qual cosa la nota que apareix en el llistat provisional de 31,200 és correcta.

Impugnació/al·legacions de les preguntes de l'examen tipus test

Pregunta número 11 de l'examen tipus test:

La pregunta 11 està formulada en els termes següents:

L'Estat i les comunitats autònomes poden compartir funcions legislatives sobre una determinada matèria de la competència exclusiva de l'Estat?

- a) No, es tracta d'una competència exclusiva; si la té l'Estat, ja no poden tenir-la les comunitats autònomes.
- b) Sí, quan les comunitats autònomes tenen competències de desenvolupament en el marc de la legislació bàsica de l'Estat.
- c) No, quan l'Estat té la competència legislativa, les comunitats autònomes només poden tenir la potestat reglamentària.
- d) No, aquesta possibilitat resultaria contradictòria.

El dia 27 de novembre de 2023 es va publicar al portal de l'opositor que la resposta correcta de la pregunta 11 és l'opció b.

El motiu de la impugnació és el següent:

«Les comunitats autònomes no poden compartir funcions legislatives sobre la legislació bàsica d'aquesta matèria, en tot cas només podrien fer-ho si és sobre l'execució»

Per contestar aquesta al·legació analitzam l'art. 149 de la CE. sobre les matèries regulades en aquest article, ens adonam que la Constitució de vegades el que reserva a l'Estat és la legislació bàsica sobre una matèria. En aquests casos les comunitats autònomes podrien assumir competències de desenvolupament de legislació bàsica i d'execució.

Un clar exemple de desenvolupament de legislació bàsica seria segons el punt 18a «Les bases del règim jurídic de les Administracions Públiques i del règim estatutari dels seus funcionaris, les quals garantiran, en qualsevol cas, als administrats un tractament comú davant aquelles; el procediment administratiu comú, sens perjudici de les especialitats derivades de l'organització pròpia de les Comunitats Autònomes; legislació sobre expropiació forçosa; legislació bàsica sobre contractes i concessions administratives i el sistema de responsabilitat de totes les administracions públiques.» El Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Estatut bàsic de l'empleat públic (BOE núm. 261, de 31 d'octubre de 2015) i Llei 3/2007, de 27 de març, de la Funció Pública de la comunitat autònoma de les Illes Balears (BOIB núm. 49, de 3 d'abril de 2007) en les quals es comparteixen aquestes funcions legislatives sobre una determinada matèria.

L'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears aprovat mitjançant la Llei orgànica 2/1983, de 25 de febrer, modificat per la Llei Orgànica 1/2007, de 28 de febrer, de Reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears (BOIB núm. 32, d'1 de març

de 2007; correcció d'errades BOIB núm. 29, de 28 de febrer de 2008), a l'article 31 preveu les competències de desenvolupament legislatiu i d'execució, i estableix que en el marc de la legislació bàsica de l'Estat, corresponen a la comunitat autònoma de les Illes Balears el desenvolupament legislatiu i l'execució de determinades matèries.

Per tot el que s'ha exposat, els membres del Tribunal consideren que aquesta pregunta número 11 no és susceptible d'anul·lació basant-se en la normativa esmentada.

Pregunta número 16 de l'examen tipus test:

El Parlament Europeu està compost per representants dels ciutadans de la Unió, amb un nombre màxim de:

- a) 705 més el president.
- b) 705, inclòs el president.
- c) 649 diputats.
- d) Representants en una proporció igual a cada estat membre.

El dia 27 de novembre de 2023, es va publicar al portal de l'opositor que la resposta correcta de la pregunta 16 és l'opció b.

Les al·legacions es basen que cap de les respostes és correcta, ja que l'article 14.2 del Tractat de la Unió Europea (TUE) disposa que el Parlament Europeu estarà compost per un número que no excedirà de set-cents cinquanta, més el president.

El Consell Europeu mitjançant la Decisió (UE) 2018/937 de 28 de juny de 2018, va fixar la composició del Parlament Europeu per la legislatura 2019-2024 en un total de 705 diputats en total.

Artículo 3

1. El número de representantes al Parlamento Europeo elegidos en cada Estado miembro para la legislatura 2019-2024 será el siguiente:[...]
2. [...]Una vez que la retirada del Reino Unido de la Unión sea jurídicamente efectiva, el número de representantes al Parlamento Europeo elegidos en cada Estado miembro será el previsto en el apartado 1 del presente artículo.

La pregunta pot induir a confusió al demanar el nombre màxim de representants; l'article 14.2 del Tractat de la Unió Europea disposa que el Parlament Europeu estarà compost per un número que no excedirà de set-cents cinquanta, més el president. Ara bé, la Decisió (UE) 2018/937 de 28 de juny de 2018, va fixar la composició del Parlament Europeu per la legislatura 2019-2024 en un total de 705

diputats en total. Establint un nombre concret de representats sense un màxim ni un mínim. Per tant la pregunta està mal plantejada

Per tot això, els membres del Tribunal consideren que aquesta pregunta és susceptible d'anul·lació basant-se en la normativa esmentada anteriorment.

Pregunta número 40 de l'examen tipus test:

Les disposicions reglamentàries s'han d'encapçalar:

- a) Amb una exposició de motius, que expressi la finalitat de les mesures adoptades en la regulació i el marc normatiu en què s'insereix.
- b) Amb un preàmbul, que expressi la finalitat de les mesures adoptades en la regulació i el marc normatiu en què s'insereix.
- c) Amb una exposició motivada, que expressi la finalitat de les mesures adoptades en la regulació i el marc normatiu en què s'insereix.
- d) Amb uns antecedents, que expressin la finalitat de les mesures adoptades en la regulació i el marc normatiu en què s'insereix.

El dia 27 de novembre de 2023 es va publicar al portal de l'opositor que la resposta correcta de la pregunta 40 és l'opció b.

Les al·legacions es refereixen a què es considera que «la previsió del article 129.1 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, que les disposicions reglamentàries s'han d'encapçalar amb un preàmbul, només es vàlida pels reglaments futurs no pels ja aprovats.»

Article 129 de la Llei 39/2015 diu: Punt 1. En l'exercici de la iniciativa legislativa i la potestat reglamentària, les administracions públiques han d'actuar d'acord amb els principis de necessitat, eficàcia, proporcionalitat, seguretat jurídica, transparència, i eficiència. En l'exposició de motius o en el preàmbul, segons es tracti, respectivament, d'avantprojectes de llei o de projectes de reglament, ha de quedar prou justificada la seva adequació als principis esmentats.

Aquest article ho deixa bastant clar a l'introduir el terme «respectivament» el que vol dir és que en els avantprojectes de llei es farà referència a l'exposició de motius i en els projectes de reglament, el preàmbul.

La Llei 1/2019, de 31 de gener, del govern de les Illes Balears (BOIB núm. 15 de 02.02.2019 i BOE núm. 52 de 01.03.2019) manté en la mateixa línia de distinció com es veu a l'article 49 in fine.

Artículo 47. La forma de las disposiciones reglamentarias.

1. Las disposiciones reglamentarias adoptan la forma de decreto si son aprobadas por el Gobierno o por el Presidente, y de orden si son aprobadas por los Consejeros.

2. Los decretos son firmados por el Presidente, o por el Presidente y por el Consejero o Consejeros competentes en la materia.
3. Las órdenes son firmadas por el Consejero competente. Las órdenes que afectan a más de una consejería son firmadas por el Consejero encargado de la secretaría del Consejo de Gobierno.
4. Las disposiciones reglamentarias incluirán un preámbulo que exprese la finalidad de las medidas adoptadas en la regulación y el marco normativo en que se inserta.

Artículo 49. Principios de buena regulación.

1. En el ejercicio de la iniciativa legislativa y la potestad reglamentaria, el Gobierno de las Illes Balears actuará de acuerdo con los principios de necesidad, eficacia, proporcionalidad, seguridad jurídica, transparencia, eficiencia, calidad y simplificación, establecidos en la normativa estatal básica. La exposición de motivos o el preámbulo, según se trate, respectivamente, de anteproyectos de ley o de proyectos de reglamento, han de informar sobre la adecuación a estos principios.

Per tot el que s'ha exposat, els membres del Tribunal consideren que aquesta pregunta número 40 no és susceptible d'anul·lació basant-se en la normativa esmentada.

Pregunta número 52 de l'examen tipus test:

Segons l'article 29.3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, és un criteri de graduació de la sanció:

- a) La reincidència, per comissió en el terme d'un any de més d'una infracció de la mateixa naturalesa quan hagi estat declarat així per una resolució ferma en via administrativa.
- b) La reiteració, per comissió en el terme d'un any de més d'una infracció de la mateixa naturalesa quan hagi estat declarat així per una resolució ferma en via administrativa.
- c) La reincidència, per comissió en el terme d'un any de més d'una infracció quan hagi estat declarat així per una resolució ferma en via administrativa.
- d) La reiteració, per comissió en el terme d'un any de més d'una infracció quan hagi estat declarat així per una resolució ferma en via administrativa.

El dia 27 de novembre de 2023, es va publicar al portal de l'opositor que la resposta correcta de la pregunta 52 és l'opció a.

De forma resumida l'al·legació diu que a l'examen no es demana específicament el literal de l'article 29.3 de la Llei 40/2015 i que els termes «reincidència» i «reiteració» tenen el mateix significat i per tant la pregunta b és correcta.

Per començar la pregunta diu: «Segons l'article 29.3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic» per tant s'entén que el que es

demana a la pregunta és concretament el que es disposa en aquest article, la reincidència.

«Artículo 29. Principio de proporcionalidad.

1. Las sanciones administrativas, sean o no de naturaleza pecuniaria, en ningún caso podrán implicar, directa o subsidiariamente, privación de libertad.
2. El establecimiento de sanciones pecuniarias deberá prever que la comisión de las infracciones tipificadas no resulte más beneficioso para el infractor que el cumplimiento de las normas infringidas.
3. En la determinación normativa del régimen sancionador, así como en la imposición de sanciones por las Administraciones Públicas se deberá observar la debida idoneidad y necesidad de la sanción a imponer y su adecuación a la gravedad del hecho constitutivo de la infracción. La graduación de la sanción considerará especialmente los siguientes criterios:
 - a) El grado de culpabilidad o la existencia de intencionalidad.
 - b) La continuidad o persistencia en la conducta infractora.
 - c) La naturaleza de los perjuicios causados.
 - d) La reincidencia, por comisión en el término de un año de más de una infracción de la misma naturaleza cuando así haya sido declarado por resolución firme en vía administrativa.
4. Cuando lo justifique la debida adecuación entre la sanción que deba aplicarse con la gravedad del hecho constitutivo de la infracción y las circunstancias concurrentes, el órgano competente para resolver podrá imponer la sanción en el grado inferior.
5. Cuando de la comisión de una infracción derive necesariamente la comisión de otra u otras, se deberá imponer únicamente la sanción correspondiente a la infracción más grave cometida.
6. Será sancionable, como infracción continuada, la realización de una pluralidad de acciones u omisiones que infrinjan el mismo o semejantes preceptos administrativos, en ejecución de un plan preconcebido o aprovechando idéntica ocasión.”

D’acord amb el diccionari jurídic de l’Institut d’Estudis Catalans, el mot reincidència significa: «Circumstància agreujant en què es troba una persona que comet un delictes quan ja ha estat condemnada anteriorment per un delictes de la mateixa naturalesa, amb una pena igual o més greu o diverses de més lleus.»

El Gran Diccionari de la llengua catalana defineix reiteració: Circumstància agreujant de la culpabilitat penal, consistent en la repetició d’un delictes de pena igual o superior o de dos o més delictes de penalitat inferior, abans que el delinqüent hagi sofert la pena corresponent al primer delictes. I reincidència : Situació d’un delinqüent que ja ha estat condemnat amb anterioritat.

Segons el «Diccionario panhispánico del español jurídico» el terme reiteració significa: Existencia, en el momento de delinquir el sujeto, de previa comisión de algunos delitos no necesariamente iguales, y sin que la apreciación judicial de los mismos tenga que ser anterior a la comisión del nuevo hecho, sino que basta que sea anterior a la sentencia condenatoria por el nuevo delito. Es un concepto empleado por el CP, arts. 37 , 49.6.º c), 86.1 b) y c), 86.2 y 4, 90.1, 2.º, 92.1 c), 98.2, 106.4, 129 bis, 172 ter 1, 173.1, 2.º y 3.º, 270.3 2.º, 311 bis a), 362 *quinquies* 1, 570 ter 1 c) y otras leyes penales en distintos contextos y con efectos desfavorables, no definido exactamente por la ley, cuyos límites se obtienen por comparación con la circunstancia de reincidencia.

I el terme reincidència: Circumstancia agravante que se aplica si en el momento de cometer un delito el autor está condenado en sentencia firme, ejecutoriamente, por otro delito comprendido en el mismo título del Código Penal y de la misma naturaleza que el que se comete, siempre que el

antecedente penal no esté cancelado o no sea cancelable. Tampoco se computan los antecedentes penales por delito leve.

Per tant, hem de concloure que els dos termes no tenen el mateix significat i així mateix la pregunta té com a base l'article 29 de la Llei 40/2015 esmentat anteriorment, el qual fa referència a la reincidència en delictes de la mateixa naturalesa, per la qual cosa, la resposta que s'adequa a la pregunta és la que el Tribunal ha donat per correcta la a).

Pregunta número 67 de l'examen tipus test:

La pregunta 67 està redactada en els termes següents:

Es consideren despeses subvencionables:

- a) La despesa d'amortització, sempre que així ho prevegin les bases reguladores i la subvenció hagi contribuït a la compra dels béns.
- b) Les despeses financeres, les despeses d'assessoria jurídica o financera, les despeses notarials i registrals, i les despeses pericials per a la realització del projecte subvencionat i les d'administració específiques són subvencionables si estan directament relacionades amb l'activitat subvencionada.
- c) Els impostos indirectes no susceptibles de recuperació o compensació.
- d) Els interessos deutors dels comptes bancaris, els interessos, recàrrecs i sancions administratives i penals, i les despeses de procediments judicials.

El dia 27 de novembre de 2023, es va publicar al portal de l'opositor que la resposta correcta de la pregunta 67 és l'opció c.

Resumidament, el motiu de les impugnacions consisteixen en què no hi ha cap opció totalment correcta, ja que totes són considerades incompletes.

Certament, la problemàtica es troba entre les opcions b) i c), ja que la a) i la d) són incorrectes.

L'opció b) Les despeses financeres, les despeses d'assessoria jurídica o financera, les despeses notarials i registrals, i les despeses pericials per a la realització del projecte subvencionat i les d'administració específiques són subvencionables si estan directament relacionades amb l'activitat subvencionada.

Aquesta resposta no s'ha donat per correcta perquè, tal com està formulada, dona a entendre que totes les despeses esmentades anteriorment si estan directament relacionades amb l'activitat subvencionada són subvencionables, l'art. 31.7 de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, General de Subvencions (d'ara endavant Llei 38/2003), afegeix que les despeses han de ser indispensables per a

l'adequada preparació o execució d'aquesta, i ho han de preveure les bases reguladores, part que manca a l'opció b i per aquest motiu és considerada incorrecta.

L'opció c) Els impostos indirectes no susceptibles de recuperació o compensació.

L'article 31.8 de la Llei 38/2003, diu expressament, «els tributs són despesa subvencionable quan el beneficiari de la subvenció els abona de manera efectiva. En cap cas no es consideren despeses subvencionables els impostos indirectes quan siguin susceptibles de recuperació o compensació, ni els impostos personals sobre la renda». I l'article 40.8 del DL 2/2005, de 28 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de subvencions torna a recalcar «que els tributs són despesa subvencionable quan el beneficiari de la subvenció els abona de manera efectiva. En cap cas no es consideren despeses subvencionables els impostos indirectes quan siguin susceptibles de recuperació o compensació, ni els impostos personals sobre la renda.»

Així mateix, l'art. 31.2 de la Llei 38/2003 diu «Llevat que hi hagi una disposició expressa en contra a les bases reguladores de les subvencions, es considera despesa realitzada la que hagi estat efectivament pagada anteriorment a l'acabament del període de justificació determinat per la normativa reguladora de la subvenció.»

És una premissa general que totes les despeses susceptibles de subvenció ho seran si es realitzen dins el termini que estableixin les bases. I si aquestes no disposen el contrari, totes les despeses han d'estar efectivament pagades abans de la finalització del termini de justificació, d'acord amb el mateix article 40 del DL 2/2005 en els seus apartats 1 i 2.

Per tant, que el pagament s'ha d'haver efectuat anteriorment és una condició susceptible de totes les despeses no només dels tributs, per la qual cosa, els membres del Tribunal consideren que aquesta pregunta número 67 no és susceptible d'anul·lació basant-se en la normativa exposada.

Pregunta número 82 de l'examen tipus test:

Quan l'administració actuant ha de recaptar un document en poder d'una altra administració presentat per l'interessat en un procediment anterior i no el pot aconseguir:

- a) L'interessat està obligat a presentar novament el document.
- b) Si l'interessat és una persona jurídica, pot requerir-la perquè presenti novament el document.
- c) Excepcionalment, pot requerir novament el document a l'interessat.
- d) No pot requerir novament el document a l'interessat.

El dia 27 de novembre de 2023, es va publicar al portal de l'opositor que la resposta correcta de la pregunta 82 és l'opció c.

L'al·legació fa referència a que la pregunta número 82 utilitza erròniament els termes «sol·licitar» i «requerir» ja que els utilitza com sinònims i literalment l'article 28.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques en versió castellana diu fa servir el mot «sol·licitar».

L'article 53.1 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, conté el catàleg de drets de la persona interessada en el procediment administratiu, entre els quals es troba el dret "a no presentar dades i documents [...] que ja estiguin en poder de les administracions públiques o que hagin estat elaborats per aquestes" (lletra d). Aquest dret es coneix també com el "principi d'una sola vegada, i consisteix en la idea de no molestar la persona interessada més enllà del que és estrictament necessari, de manera que no s'ha de requerir l'aportació de dades o de documents que la persona interessada ja hagi aportat prèviament, o que estiguin en poder de les administracions, amb independència de qui hagi elaborat les dades o els documents.

Aquest dret, recollit en l'article 53.1.d de la Llei 39/2015, s'ha de posar en connexió amb l'article 28 de la Llei 39/2015, que duu per títol "Documents aportats pels interessats al procediment administratiu", i que va ser modificat per la disposició final dotzena de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD)

L'article 28.2 reitera el dret a no aportar documents que ja estiguin en poder de l'Administració actuant o que hagi elaborat qualsevol altra administració, i afegeix que "l'Administració actuant pot consultar o obtenir aquests documents tret que l'interessat s'hi oposi. No escau l'oposició quan l'aportació del document s'exigeixi en el marc de l'exercici de potestats sancionadores o d'inspecció".

L'Article 28.3 diu: «Les administracions no han d'exigir als interessats la presentació de documents originals, llevat que, amb caràcter excepcional, la normativa reguladora aplicable estableixi el contrari.

Així mateix, les administracions públiques no requereixen als interessats dades o documents no exigits per la normativa reguladora aplicable o que hagin estat aportats anteriorment per l'interessat a qualsevol Administració. A aquests efectes, l'interessat ha d'indicar en quin moment i davant quin òrgan administratiu va presentar els documents esmentats, i les administracions públiques els han de sol·licitar electrònicament a través de les seves xarxes corporatives o d'una consulta a les plataformes d'intermediació de dades o altres sistemes electrònics habilitats a l'efecte. Es presumeix que aquesta consulta és autoritzada pels interessats llevat que al procediment hi consti la seva oposició expressa o que la llei especial aplicable requereixi un consentiment exprés; en tots dos casos, se'ls ha d'informar prèviament dels seus drets en matèria de protecció de dades

de caràcter personal. Excepcionalment, si les administracions públiques no poden obtenir els documents esmentats, poden demanar novament a l'interessat que els aporti.»

D'acord amb aquest precepte, els interessats no estaran obligats a aportar documents elaborats per qualsevol administració pública. Tractant-se de documents preceptius, que les administracions públiques no puguin obtenir els documents a través de les xarxes corporatives o d'una consulta a les plataformes d'intermediació de dades o altres sistemes electrònics habilitats a l'efecte, aquest precepte s'ha de relacionar amb l'article 68.2 que diu: «Si la sol·licitud d'iniciació no reuneix els requisits que assenyala l'article 66, i, si s'escau, els que assenyala l'article 67 o altres d'exigits per la legislació específica aplicable, s'ha de requerir a l'interessat perquè, en un termini de deu dies, repari la falta o adjunti els documents preceptius, amb indicació que, si no ho fa, es considera que desisteix de la seva petició, amb la resolució prèvia que ha de ser dictada en els termes que preveu l'article 21.»

Les Administracions públiques només podran requerir als interessats dades o documents preceptius, tota l'altra documentació necessària per ser tinguda en compte en el procediment l'haurà d'aportar el propi interessat.

L'article 28.3 in fine diu literalment «Excepcionalment, si les administracions públiques no poden obtenir els documents esmentats, poden demanar novament a l'interessat que els aporti.» reforçant la idea del paràgraf anterior que només són els documents preceptius els que es poden requerir.

Per tot l'exposat anteriorment, a l'enunciat de la pregunta 82 de l'examen, li manca la paraula «preceptiu», document preceptiu, per poder ser requerit per l'Administració, tot això fa que les respostes no es puguin considerar totalment correctes ja que el requeriment només es pot fer quan el document és preceptiu, en cas contrari l'administració ha de demanar/ sol·licitar novament l'aportació del document, aquest terme «demanar/ sol·licitar» implica la inexistència de conseqüència jurídica coercitiva que el terme «requeriment» duu implícit.

Per tot el que s'ha exposat, els membres del Tribunal consideren que aquesta pregunta número 82 és susceptible d'anul·lació basant-se en la normativa esmentada.

Palma, 19 de desembre de 2023

El secretari del Tribunal

Miquel Solivellas Aguiló